

Plavahme syvsem blizo do brega, pod razvalinite na drevni sgradi i izostaveni *orsani* – hranilishta za lodki – a s tezi lodki njakoga monasite izlizali na ribolov. Nikyde na horizonta nito chovek, nito zhivotno, nito ptica.

Naj-nakraja korabyt akostira kraj pjasychnata ivica pred rushashtoto se zdanie na bylgarskija manastir Zograf, pred kojto trima bosonogi i razgyrdeni grycki polica i pieha bira ot metalni kutijki i se obazhdaha na njakogo po mobilen telefon.

Tozi manastir, kojto prez deveti vek, po vreme na caruvaneto na Lyv Mydri, izdignali na samija brjag trima bratja kalugeri (Mojsej, Aron i Joan), gledashe kym moreto zlokobno, kato cherep na myrtvec, sys svoite zeeshti otvori na prozorci. Na napukanija kamenen pokriv rasteshe styblo na smokinja. Korabyt otplava po-byrzo, otkolkoto beshe akostiral, sjakash se plasheshe ot tova omagjosano mjasto, kydeto prez trinajseti vek dvajset i shest kalugera umreli s mychenicheska smyrt ot rykata na vizantijskija imperator Mihail. Kulata, kojato edinstvena vidjala tova, e obvita s vkameneno mylchanie.

Na svoja gyrlen ptichi ezik policaite sys syzhalenie mi objasniha, che do imenieto Joanica, otkydeto trygva pytja za Hilendar, trjabva da vyrvja pesh prez divi plazhove, i trygnah bez da roptaja, znaejki, che kato vseki poklonnik, trjabva da zaslusha svoja hadzhilyk. Trepah se s chasove prez kamynacite, sizifovski myknejki saka si, kojto ot peka stavashe vse potezhyk, pregazvah plitchini (kydeto tova beshe vyzmozhno) i minavah prez krajbrezhni skali, kydeto na edno mjasto me napadna jato chajki. Vryhlitaha vyrhu nepokritata mi glava, vdigajki neopisuem shum sys svoite krjasyci i pljasyk na krile. Javno bjah zastrashil spokojstviето na gnezdata im. V тази nenadejna pticha ataka imashe njakakvo tajno preduprezhdenie,

che sym prekaleno greshen, za da stigma spokojno i bez izpitaniya do edno svjato mjasto. A mozhe bi tova bjaha dushite na onezi dvajset i shest bylgarski kalugeri, koito po nevnimanie bjah obezpokoil, vyrvejki po pyt, po kojto rjadko minava njakoj?

Neochakvano, kogato otдавna veche se bjah prostil s misylta, che shte stypja s maratonkite si na neshto ravno, osven bezkraja ot obli kamyni, kojto napomnjashе na abstraktni skulpturi, izzad edin nos iznikna hilenadarskoto imenie – goljama, dobre poddyrzhana sgrada, s terasa na pyrvija etazh, s mynichko paraklische na vyrha na strymnite stylbi i zabraven *orsan*, v kojto lezheshe skuter s moshten dvigatel *yamaha*. Grizhливо otglezhdanata po pergolite loza, kosherite i cvetjata v saksii, izdavaha sred тази kamenna pustosh rykata na istinski stopanin. Nad cheshmata imashe plocha s nadpis na kirilica: VODATA E SAMO ZA PIENE NE JA RAZLIVAJTE IMAME JA MNOGO MALKO NE NI BEZPOKOJTE DOKATO SI POCHIVAME MEZHDU EDIN I CHETIRI.

Opitvah se da otvorja njakoja vrata (dori i onazi na paraklisa), no vsichki bjaha zakljucheni. Pri men dojdoha samo dve sivi kotki da mi se pogaljat i tova beshe vsichko. Licheshe si, che kotkite sa gledani i mnogo dobre vyzpitani. Togava na terasata nad sebe si zabeljazah chernorizec, kojto spokojno nabljudavashe moreto, bez izobshto da mi obryshta vnimanie.

Po-kysno razbrah, che po proizvod e germanec, kojto predi poveche ot dvajset godini preminal kym pravoslaviето i poluchil monasheskoto ime Pantelija. S germanska uporitost izdignal ot ruinite tozi izostaven metoh. Otnovo me obze stranno chuvstvo, che ot vsichki strani me nabljudavat nevidimi ochi, izprobvat me dali sym dostatychno zryal, za da mi pozvoljat da prodylzha svoja pyt. Chakaha da vidjat kakvo shte predpriema: shte vikam li, shte se molja li da mi otvorjat, shte iskam li hrana

i podslon, kakvoto i da e. No az ne napravih nishto ot tova – postavih saka pod glavata si i legnah na dyrvenata pejka pred zakljuchenata porta, kojato, izglezhda, ne me priemashе. Ne znam kolko vreme mina (mozhe dori da sym zaspal); struvashe mi se, che tuk moga da ostana s dni, kogato nevidimite ochi razbraha, che ne byrzam za nikyde i izpratiha edin pikap marka *nisan*, kojto me otkara sred oblak prah do Hilendar po neravnija, sjakash toku-shto prokaran pyt, prez hylma, prez gystata gora ot cheren bor. Otec Pantelija ne napravi nito edno dvizhenie; ostana vkamenen na terasata, zagledan v moreto.